

СУЧАСНИЙ АУДІОВІЗУАЛЬНИЙ КОНТЕНТ

КОЛУМНІСТИКА ЮРІЯ АНДРУХОВИЧА ЯК СТИЛЬОВА СВОЄРІДНІСТЬ У ПРЕСІ ТА ТЕЛЕЕФІРАХ

Ірина Ващук

*Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника,
вул. Шевченка, 57, 76018, м. Івано-Франківськ, Україна,
e-mail: inst@pu.if.ua*

Статтю присвячено аналізу колумністики Ю. Андруховича та його виступам на телебаченні. З'ясовано, що тематика його авторських колонок та ефірних доповідей охоплює суспільно значущі для українського народу події та явища. Авторські матеріали, викладені переважно у формі есею, способом монологічної розповіді, вирізняються актуальністю, злободенністю, оперативністю, дискусійністю, впливовістю на масову свідомість. У текстах і монологах колумніста відстежено лінійний, циклічний та фрагментарний типи композиційних структур, застосовані такі засоби і прийоми впливу на читача, як діалогізація, повтор, парцеляція, полісиндетон, ритмізація, пауза, інтимізація викладу тощо. Літературні особливості текстів становлять автобіографічність, інтертекстуальність, емоційність та широке використання художніх засобів.

Ключові слова: авторська колонка, методи впливу, есей, засоби масової інформації, композиція, медіапростір.

Постановка проблеми. Колумністика як один із найбільш актуальних типів публікацій у світовій журналістиці останнім часом набуває все більшої популярності й в українських мас-медіа. Водночас, незважаючи на зазначені тенденції, у вітчизняній теорії соціально-комунікаційних досліджень досі немає однозначного розуміння сутності даного різновиду персоналізованих журналістських матеріалів. Якщо у теорії і практиці світової журналістики підтримується позиція, що колумністика – це самостійний жанр, то спектр сприйняття і смислового наповнення даного поняття серед вітчизняних дослідників простягається від повного заперечення колумністики як явища у вітчизняному медіапросторі, або сприйняття її виключно в якості рубрики, різновиду коментаря чи есе, до обґрунтування її сутності в якості злиття ознак жанру та форми подання журналістського матеріалу [4].

Жанрова унікальність колумністики, – за твердженням проф. І. Михайлина, – полягає у синтезі есею, мемуарів, щоденника, проблемної статті [10]. При цьому, колумністика – найбільш суб'єктивний художньо-публіцистичний жанр, де, – за висловом вченого, – “... авторська концепція життя підпорядковує собі публіцистичний сюжет, добір фактів, логічних аргументів, художніх засобів, риторичних емоційних звернень до читача” [10].

Як форма подання матеріалу авторська колонка у сучасній Україні – не просто одна з найпопулярніших, а ще й найбільш затребуваних [14, с. 301].

Окрім цього, залишається дискусійним питання щодо площини застосування терміна “колумніст”. Якщо переважна більшість вітчизняних лексикографів одностайні в тому, що колумністом є особа, яка веде колонку в друкованому виданні, то, наприклад, третій вебстерський новий міжнародний словник фіксує значно ширшу семантику терміна: “той, хто пише в газеті колонку або веде на радіо чи телебаченні програму, схожу на колонку за матеріалом і стилем” [5, с. 59]. Отже, така дефініція за іманентною структурою є більш універсальною, охоплює не лише друковані ЗМІ, але й акцентує увагу на авторських теле- чи радіопередачах.

Аналізуючи зростаючу тенденцію все більш виразнішої персоніфікації сучасної публіцистики, вчений-журналістикознавець Л. Є. Кройчик наголошує, що “... в умовах існуючого нині ринку інформації товаром стає не просто новина, а новина, “упакована” в публіцистичний текст”. Попит на особистісну журналістику в умовах зростаючої конкуренції ЗМІ, – на думку вченого, – створив прецедент вибору. “Публіцист відгукується на цей попит пропозицією власного імені. Ім’я (в широкому сенсі цього слова) стає знаком видання або каналу, що представляють це ім’я [...]. Ім’я сприяє виникненню діалогу з аудиторією” [8, с. 127].

У медіапросторі України упродовж останніх десятиліть сформувалася ціла плеяда майстрів авторської колонки, серед яких одне з почесних місць посідає Юрій Андрухович. У своїх авторських колонках журналіст апелює до власного досвіду, особисто пережитого. Розкриваючи власні світоглядні позиції, – веде своєрідний діалог із читачем, впливаючи таким чином на формування його картини світу. Отже, будучи глибоко персоніфікованою, колумністика потребує відповідного осмислення її авторських характеристик.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. З огляду на актуальність вище окресленої проблеми, різнобічні теоретичні аспекти колумністики як наукової дефініції склали предмет дослідження широкого кола українських і зарубіжних учених. Зокрема, питання сутності, жанрової належності, а також характерні особливості та мовностилістичні засоби колумністики знайшли своє відображення у наукових дослідженнях І. Л. Гаврилюк, І. Л. Михайлина, В. М. Галич, О. М. Деяк-Якобишин, Л. І. Звелідовської, Л. Є. Кройчика, О. В. Цветаєвої, С. В. Шебеліста. Вивченню української колумністики в жанровому полі “нового журналізму” присвячено наукові розвідки Л. М. Шутяк. Окремі наукові праці присвячені аналізу авторських колонок В. Портнікова (І. Л. Михайлин), Ю. Макарова (Ю. В. Нестеренко), В. Жежери (М. І. Свалова, О. М. Цапок). Творчість Ю. Андруховича у цілому та її різнобічні аспекти вивчалися Н. М. Вінніковою, Т. І. Гундоровою, Л. М. Калинською, Г. І. Матвієнко, І. М. Старовойт, М. В. Фірсенком, Т. Ю. Черкашиною, А. С. Черниш, Т. М. Шевченко тощо. Однак безпосередньо авторські колонки Ю. Андруховича не були предметом наукових розвідок, що й зумовлює актуальність цього дослідження.

Постановка завдання. Мета статті – різнопланове осмислення колумністики Юрія Андруховича як одного з найяскравіших представників такого жанру в українському

медіапросторі на сучасному етапі. Для досягнення окресленої мети поставлено завдання: проаналізувати тематичну спрямованість, особливості авторських колонок Юрія Андруховича, переважаючі форми та способи викладу матеріалу, соціокомунікативні та літературні риси авторських текстів.

Виклад основного матеріалу. Колумністика, – акцентує увагу журналістикознавець Л. Є. Кройчик, – це “...завжди прямий діалог з аудиторією, соло, розраховане на контакт зі слухачами, живе, образне слово, зорієнтоване на співчутливий відгук тих, до кого воно звернено (принаймні – на розуміння)” [...]. Діалог з аудиторією передбачає її відгук на запропонований текст, інтерес до нього. Інтерес можливий тоді, коли публіцист не просто пропонує факти, які заслуговують, з його точки зору, уваги, а й повідомляє про них в яскравій, що впливає на емоції аудиторії, формі” [8]. Отже, цей жанр є одним із найбільш особистісно орієнтованих, виражений у домінуванні авторського, суб’єктивного начала в тексті.

Розмірковуючи над власним досвідом у сфері колумністики (в одному із своїх інтерв’ю), Ю. Андрухович наголошує: “Я вбачаю в цьому жанрі прямий зв’язок між тим, наскільки легко пишеться колонка, та її влучністю, якістю. З мого досвіду видно, що коли довго мучишся, переробляєш, змінюєш, то вона не вистрілює” [18]. “У мене такий досвід роботи тягнеться з 1996 року, – згадує письменник. “Тоді цей жанр у нашій періодиці був незнаний, його започаткувала новостворена на той час газета “День”. Із редакції я отримав запрошення раз на два тижні писати чотири тисячі знаків [18].

Власне із газетою “День” пов’язаний початок кар’єри Юрія Андруховича загалом як журналіста, де протягом 1997–1999 років він вів рубрику “Парк культури”. Загалом перші його публікації вирізняються надзвичайно широкою різноманітністю проблемно-тематичного наповнення. З-під авторського пера у цей час виходять матеріали, присвячені знаменним для української культури подіям, різноманітні рецензії на літературні новинки, численні інтерв’ю у діячів культури. Аналізуючи особливості публіцистики Юрія Андруховича цього періоду, дослідник Максим Фірсенко наголошує, що “...навіть на злободенні теми і виклики часу” публіцист “реагує з естетичних, мистецьких позицій, уникаючи громадянського пафосу, дидактизму та наступальності” [12, с. 61]. Сам автор, згадуючи свої перші кроки у сфері публіцистики, говорить, що писати почав “з любові до химерних писань”, а починалось усе “з коротких рецензій та розрізнених рефлексій”.

У наступні роки Ю. Андрухович у ролі колумніста друкується в газеті “Дзеркало тижня” у рубриках “Підсвідоме” та “Геопоетика”. При цьому, свою постійну авторську рубрику “Підсвідоме” Ю. Андрухович розглядає як “...свій власний, свій особистий проект” [7, с. 8].

Після “Помаранчевої революції” в українському медійному просторі, як результат зростаючого суспільного запиту на колумністику, зароджується практика видання авторських колонок окремими книжками. Зокрема, у 2006 р. вийшла друком збірка вибраних публіцистичних творів Юрія Андруховича “Диявол ховається в сирі”. Це видання є певним підсумком його творчих пошуків за 1999–2006 рр. Книга поділена на окремі есеї, складається з трьох розділів – “Підсвідоме”, “Геопоетика” та “Справжні історії однієї Європи” [1].

У подальшому, деякий час Ю. Андрухович робить перерву у творчості в якості колумніста. Як згадує письменник, – “...я не хотів більше звертатися до цього жанру, бо в Україні колонки почали писати всі” [14]. Водночас, розмірковуючи над працею колумніста, Ю. Андрухович визнає суттєві труднощі, які супроводжують її. “Проблема в тому, – зауважує письменник, – що колонка певного автора має з’явитися не пізніше зазначеного часу. Є те, що називається “тиск обставин”, а літературна творчість базується передовсім на незалежності, на відчутті свободи” [18].

Новий етап творчості Юрія Андруховича як колумніста розпочався у грудні 2010 року – з появою його перших щотижневих авторських колонок – відгуків на актуальні події культурного та громадсько-політичного життя країни у рубриці “Погляди – ТСН” на сайті www.tsn.ua.

Обрані автором 73 “ТСН-ки” (із 206 станом на 2014 рік) як найкращі увійшли до книги Ю. Андруховича “Тут похований Фантомас”, що вийшла друком у грудні 2014 р. за сприяння літагенції “Discursus” [3]. Окремі інтернет-есеї Юрія Андруховича увійшли також до книги “Євромайдан. Хроніка відчуттів” – унікального видання вибраних авторських колонок та есеїв про пережиті враження, роздуми над подіями трагічних зимових місяців 2013–2014 років [6]. Водночас з грудня 2010 року публікуються також його авторські колонки в інтернет-виданні “Gazeta.ua” (зокрема, до кінця вересня 2012 року побачило світ більше 20 авторських публікацій).

Станом на сьогодні колумністика Юрія Андруховича широко представлена в українській інтернет-газеті “Zbruc” (<http://zbruc.eu>), що почала виходити у лютому 2013 року, а також у спеціальному проєкті Deutsche Welle “Авторська колонка” (на сайті dw.com/ukrainian), де знані українські письменники та інтелектуали розмірковують на актуальні в Україні та світі суспільно-політичні теми.

Порівняно з друкованими виданнями, інтернет-журналістика дає унікальну нагоду брати безпосередню участь читачеві в обговоренні, розвивати дискусію у читацьких коментарях безпосередньо під авторською колонкою, продукуючи нові ідейні смисли тощо. У мережевих мас-медіа, – наголошує дослідниця Л. М. Шутяк, – колумніст виступає центром масово-комунікаційної моделі, яка схематично має такий вигляд: автор – читачі – автор, коли інформація рухається циклічно – від автора-носія до читачів-реципієнтів та у зворотному напрямі – від читачів до автора (через коментування) [14, с. 302].

Окремої уваги заслуговують також засоби і можливості теле- та радіожурналістики. Так, основні сюжетні посили, ключові ідеї авторських колонок Юрія Андруховича ретранслюються у його численних інтерв’ю, в теле- і радіоєфірі. Показовими є виступи письменника в інтелектуально-політичному шоу на телеканалі ЗІК “Гра У Класику” з Сергієм Рахманіним” [16], на телеканалі “112 Україна” [17], у програмі “ЗаЧай.com” з Романом Чайкою на “5 каналі” [15] тощо.

Загалом вивчення колумністики Юрія Андруховича дає можливість стверджувати, що в її основі лежить авторська рефлексія щодо значимих для нього та його аудиторії подій чи явищ, зумовлена особистими світоглядними цінностями та орієнтирами. Як влучно зауважує дослідниця його письменницької публіцистики К. Сільман, – колонки

Ю. Андруховича характеризуються “абсолютною суб’єктивністю та індивідуалізмом”. Уникаючи глибокого теоретичного аналізу, він реагує на актуальні культурно-історичні та суспільно-політичні події з естетичних, мистецьких позицій. Письменник пише про ту чи іншу подію або проблему виключно через призму власного розуміння, наводячи приклади зі свого життя чи знайомих йому людей [11, с. 80]. Отже, загалом, в його авторських колонках актуалізовано особисті переживання, що стосуються конкретного приводу і репрезентовані у висловленому власному погляді на нього. Свою життєву позицію автор передає через спостереження, роздуми і враження.

Пояснюючи філософське підґрунтя й ідейно-тематичну спрямованість своєї ранньої творчості у сфері колумністики, письменник наголошує: “життя як категорія є [...] настільки самоцінним і самодостатнім, що будь-який такий мисленний поворот: а давайте змінимо це життя, видається мені небезпечним. Треба дуже делікатно з цим поводитися” [...], “залишається покладатися виключно на якісь речі швидше ірраціональні, на якесь відчуття, на те ж підсвідоме” [...]. “Якась найвища пріоритетність життя як такого, тобто чогось все ж таки, що не дано нам, слава Богу, передбачити, для мене значно сильніша” [7, с. 8–9].

Як зауважував письменник ще у 2003 р. у розмові з Т. Прохаськом, яка вийшла друком у виданні серії “Інший формат”: “...сумніви і помилкові судження, і дилетантство видаються мені неунікненними” [...]. На мій погляд, добре сформульований сумнів є продуктивніший від якогось прямого ствердження” [...], “...мені цінними видаються оті сформульовані помилки чи глухі завулки, якісь метання. В кожному разі це є потреба реакції на пережите і відчуте [...]. Тобто це на рівні подразнень і реакції на подразнення” [7, с. 9–10].

Водночас поступово в авторських колонках письменника відстежується зміщення смислових акцентів на суспільно-політичну проблематику. Юрій Андрухович таку еволюцію тематично-смислової наповненості своїх публікацій пояснює радикальними суспільними змінами: “...Спочатку в мене була ідея не чіпати політику або чіпати її в дуже опосередкований спосіб, пишучи про стилі життя чи про спортивні штани, чи про музику [...]. Потім почався Майдан, і ця ситуація поглинула мене цілком. Я сам перебував на Майдані й вирішив писати, що відчуваю, про що думаю. Так сталося, що відтоді мої колонки мають здебільшого політичний зміст [18].

Тематично, колумністика Ю. Андруховича надзвичайно різнопланова, охоплює широкий спектр проблем, цікавих, актуальних і значущих для читача. Одним із центральних постає дискурс людського життя у його багатогранності психологічних, етичних, естетичних, чуттєвих рівнів. Людський вимір, водночас, подається у тісному взаємозв’язку з ключовими дискурсами публіцистики письменника – свободи, імперії, батьківщини.

Серед тем, до яких постійно звертається письменник, – україно-російські взаємини (як міждержавні, так і міжособистісні), проблема двомовності України, масової русифікації, засилля “російської попси”. Ю. Андрухович розмірковує над глибинними відмінностями українського і російського менталітетів, суспільно-політичних реалій, традицій, а також над темою ностальгії за комуністичним минулим.

Значну увагу в авторських колонках присвячено роздумам про українське майбутнє, підвалини європейського вибору України. “Невирішеність підставового для країни питання, в який бік прагнути, тобто за якою моделлю, в тому числі й естетичною, розвиватися, – писав ще у 2002 р. Ю. Андрухович, – [...] може свідчити лише про одне – про глибоку самоідентифікаційну кризу, неспроможність більшої частини суспільства погодитися між собою щодо відповіді на запитання “хто ми такі?” [2].

Окремий тематичний напрямок колумністики Ю. Андруховича – виявлення своєї політичної позиції щодо діючої влади, роздуми над проблемою взаємодії “влади” і культури. У своїх колонках публіцист піднімає питання про засоби тиску на митця: “тролінгі” в Інтернеті, “скарги” так званих “громадських і політичних діячів” до органів правопорядку, “тиск” на письменників та членів їхніх родин з боку силових структур. Загалом, у всіх текстах Ю. Андруховича, присвячених якнайрізноманітнішим темам, завжди присутній глибинний політичний або гострий суспільний підтекст.

Сьогодні, з огляду на складну ситуацію в країні, значна кількість авторських колонок висвітлює різнобічні аспекти, пов’язані з російською експансією на Сході України: “З гаазькою перспективою”, “І навіть не помоляться”, “Концерт із ведмедем”, “Чужі в місті”, “Після нього” тощо. “Вистачить уже винуватити в усьому давно померлого (чи, точніше кажучи, убитого) Бандеру та міфічних бандерівців”, – висловлює свої думки з приводу першопричини війни, – [...] зло йде від однієї-однісінької людини з необмеженою владою та безмежними амбіціями” [3, с. 223].

Серед “вічних” тем, які намагається осмислити автор, – тема розрізнення добра і зла, “божественне” і “демонічне” в людині, роль інтелектуала та митця в сучасному суспільстві тощо.

У цілому, тексти авторських колонок Юрія Андруховича містять чітко виражені соціокомунікативні ознаки, такі як: актуальність, оперативність, злободенність, дискусійність, безпосередній вплив на масову свідомість, “державне мислення” та медійність [11, с. 82].

Проаналізуємо особливості колумністики Ю. Андруховича за основними класифікаційними характеристиками персоніфікованої публіцистики, до яких, як правило, відносять форму та спосіб викладу авторських міркувань, а також композиційну структуру тексту, засоби і прийоми впливу на аудиторію.

На підставі вивчення творчої спадщини колумніста можна констатувати, що у своїх авторських колонках Ю. Андрухович викладає матеріал переважно у формі есею, який дозволяє щонайкраще представити авторське “я” та продемонструвати суб’єктивні погляди й оцінки тих чи інших подій. Серед способів викладу матеріалу переважає монологічна розповідь.

При аналізі композиційних структур у медійних текстах, як правило, виокремлюють три типи композиції в них: лінійну (поступове розгортання думки, своєрідне медитування), циклічну (побудова розповіді за принципом “каталога” спогадів та спостережень, через які автор проводить основну думку) та фрагментарну (короткі міркування, духовні збагнення, які автор далі не розгортає в цілісний твір) [13, с. 139]. Вивчення авторських колонок Юрія Андруховича дозволяє стверджувати про наявність усіх зазначених типів композиції у його творчій спадщині.

Колумністика Ю. Андруховича наскрізь образна, побудована на спогадах, враженнях, емоціях. Вона розрахована на конкретну читацьку аудиторію і апелює до почуттів реципієнта.

Серед авторських засобів та прийомів впливу на аудиторію, як один з найбільш застосовуваних, вирізняється прийом діалогізації, що реалізується в риторичних запитаннях, звертаннях та окликах. Зокрема, за допомогою риторичних запитань створюється ефект персональної адресності, посилюються основні авторські акценти тексту. За допомогою риторичних звертань у читача формується почуття причетності до теми розмови, заохочення до певних дій. Риторичний оклик, як і риторичні запитання та звертання, вживаються з метою посилення уваги на певному аспекті зображуваного предмета чи на певній думці.

Для емоційного увиразнення своєї думки Ю. Андрухович часто використовує такі конструкції експресивного синтаксису, як: повтор (для додаткового наголошення на певній думці), парцеляція (розчленування синтаксично пов'язаного тексту на окремі частини/відрізки) та полісиндетон (багатосполучниковість, для виділення значущих слів).

Аналізуючи використовувані Ю. Андруховичем у публіцистичних текстах стратегії впливу, дослідник М. Фірсенко виокремлює також такі сугестивні прийоми, як: ритмізація (повторення чуттєво відчутних елементів – прагматично сильних слів і звуків мови); використання анафори (повторення початкових слів у кожній новій частині висловлювання для посилення впливу і більшої запам'ятовуваності потрібних елементів); пауза (логічна і психологічна); інтимізація викладу (виражається у формі безпосереднього звернення до адресата та ідентифікації з ним автора; експлікується особистими займенниками “я”, “ми”, комплексами питання-відповідь) тощо [12, с. 65–72].

Емоційний вплив на реципієнта також досягається за допомогою використання спеціальної лексики. Емоційна лексика, зокрема, представлена: у словах, що виражають почуття, які переживає автор чи його персонаж; словах-оцінках, які характеризують предмет чи явище з позитивного або з негативного боку; словах, у яких емоційне ставлення до предмета чи явища виражається граматично, особливими префіксами чи суфіксами.

Яскрава особливість творчості Ю. Андруховича – її автобіографічність. Тексти його авторських колонок здебільшого створено на основі особистих подорожей, зустрічей з різними людьми, участі у конкретних подіях, що також поглиблює рівень довіри читача.

Однією з головних літературних ознак есеїв Ю. Андруховича є інтертекстуальність, – за висловом дослідниці М. І. Любицької, – “текст, у якому яскраво проглядається “між-текст” (інтертекст) (текст-натяк, прихована тема, що розвивається паралельно з провідною – “видимою”), що стає основним “полотном” матеріалу, на яке “нашивається” “узір” зі спогадів та пов'язаних із ними емоцій” [9, с. 127].

Загалом, для творів письменника характерні глибока гра з текстом як основної ознаки постколоніальної літератури, широке використання художніх засобів: епітетів, метафор, порівнянь, фразеологізмів, просторічної лексики.

Висновки. На підставі вивчення колумністики Юрія Андруховича можна констатувати, що в її основі лежить зумовлена світоглядними цінностями та орієнтирами

авторська рефлексія щодо значимих для нього та його аудиторії подій чи явищ. При цьому автор реагує на актуальні культурно-історичні та суспільно-політичні події переважно з естетичних, мистецьких позицій.

Тематика авторських колонок Ю. Андруховича охоплює широкий спектр актуальних і суспільно значущих для українського народу подій, викликів, тенденцій – від стану у сфері культури, життєвих, побутових аспектів до складних перипетій системи міжнародних відносин, російської окупації Криму й агресії на Сході України.

Персоніфіковані авторські матеріали вирізняють такі чітко виражені соціокомунікативні ознаки, як актуальність, злободенність, оперативність, дискусійність, “державницьке мислення” та безпосередній вплив на масову свідомість тощо.

У своїх авторських колонках Ю. Андрухович викладає матеріал здебільшого у формі есею. Серед способів викладу матеріалу – домінує монологічна розповідь.

У творчій спадщині колумніста простежуються як лінійний, так і циклічний та фрагментарний типи композиційних структур. Широко застосовуються такі засоби і прийоми впливу на аудиторію, як: діалогізація, що реалізується в риторичних запитаннях, звертаннях та окликах; конструкції експресивного синтаксису (повтор, парцеляція, полісиндетон); ритмізація; використання анафори; пауза; інтимізація викладу тощо. Емоційний вплив на реципієнта досягається за допомогою використання спеціальної лексики.

Характерні літературні ознаки колумністики Ю. Андруховича – автобіографічність, інтертекстуальність, емоційність та широке використання художніх засобів (епітетів, метафор, порівнянь, фразеологізмів, просторічної лексики).

З огляду на зростаючу популярність колумністики у вітчизняному медіапросторі, різнобічне осмислення її авторських особливостей залишається перспективним для подальших досліджень.

Список використаної літератури

1. Андрухович Ю. І. Диявол ховається в сирі [Текст] : вибрані спроби 1999–2005 років / Ю. Андрухович. – К. : Критика, 2006. – 320 с.
2. Андрухович Ю. І. Постмодернізм не пройде! / Юрій Андрухович // Дзеркало тижня. Україна. – 2002. – №36. – 20 вересня [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gazeta.dt.ua/CULTURE/postmodernizm_ne_proyde.html.
3. Андрухович Ю. І. Тут похований Фантомас [Текст] : вибр. ТСН-ки 2010–2014 рр. / Юрій Андрухович; [іл. Т. Бріль]. – Брустурів : Дискурсус, 2015. – 238, [1] с.
4. Гаврилюк І. Сучасна українська колумністика: особливості розвитку / Інна Гаврилюк [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.stationline.org.ua/jurnalist/20698-suchasna-ukraïnska-kolumnistika-osoblivosti-rozvitku.html>.
5. Гурч Л. Феномен сучасної колумністики: дефінітивний підхід / Леся Гурч // Теле- та радіожурналістика ; зб. наук. праць. – 2014. – Вип. 13. – С. 56–63.
6. Євромайдан: хроніка відчуттів [Текст] : [колекція есе] / [Тарас] Прохасько [та ін.] ; [упоряд. Карп'юк В.]. – Брустурів : Дискурсус, 2014. – 151, [1] с.
7. Інший формат. Юрій Андрухович / Упорядн. Тарас Прохасько. Серія “Інший формат”. – Вид. 3. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2003. – 60 с.

8. Кройчик Л. Е. Система журналистских жанров // Основы творческой деятельности журналиста : учеб. / [ред.-сост. С. Г. Корконосен – ко]. – СПб. : Знание, СПБИНВЭСЭП, 2000 [Электронный ресурс]. – Режим доступа. – <http://evartist.narod.ru/text5/64.htm>.
9. Любицька М. І. Українські сучасні письменники на сторінках національних видань // Наукові записки Інституту журналістики : науковий збірник / за ред. В. В. Різуна; КНУ імені Тараса Шевченка. – К., 2008 – Т. 32. – С. 126–129.
10. Михайлин І. Колумністика про любов до людини й до Батьківщини [Електронний ресурс] / Ігор Михайлин. – URL:<http://bit.ly/wSm4Z0>
11. Сільман К. В. Письменницька публіцистика як явище на перетині літератури й журналістики (на матеріалі збірки Юрія Андруховича “Тут похований Фантомас”) / К. В. Сільман // Наукові праці: Науково-методичний журнал. – Т. 259. – Вип. 247. Філологія. Літературознавство. – Миколаїв : Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2015. – С. 79–83.
12. Фірсенко М. В. Газетна публіцистика Юрія Андруховича 1997–2007 рр.: засоби впливу / М. В. Фірсенко // Діалог : медіа-студії : зб. наук. пр. / Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечнікова. – Вип. 15. – Одеса: [б. в.], 2012. – С. 60–73. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/dialog_2012_15_8.
13. Цапок О. М. Авторська колонка Віталія Жежери як зразок персоналізованої публіцистики / Оле-на Цапок // Вісник Черкаського університету. Серія “Філологічні науки”. – 2012. – № 38 (251). – С. 137–142.
14. Шутяк Л. М. Авторська колонка як зразок “нового журналізму” (на прикладі Gazeta.ua і Погляди-ТСН.ua) / Л. М. Шутяк // Наукові записки Інституту журналістики. – 2013. – Т. 52. – С. 301–304.
15. “Спочатку хорватський сценарій звільнення, а потім таки референдум” : [відеоінтерв’ю з Юрієм Андруховичем / провів Роман Чайка, 03.11.2016] // «За Чай.com» з Романом Чайкою [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.5.ua/interview/andrukhovych-spochatku-khorvatskiy-stsenarii-zvilnennia-a-potim-taky-referendum-za-chaicom-130182.html#>
16. “Сьогоднішні події спричинять новий, якісний злам в українській літературі” : [бесіда з Юрієм Андруховичем / провів Сергій Рахманін, 27.04.15] // “Гра У Класику” з Сергієм Рахманіним” : інтелектуально-політичне шоу на телеканалі ZIK [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zik.ua/news/2015/04/28/sogodnishni_podii_sprychynyat_novuyu_yakisnyy_zlam_v_ukrainskiy_literaturi_andruhovych_585149.
17. “Я б радив українському народові максимально скористатися безвізовим режимом і масово виїжджати” : [інтерв’ю з Юрієм Андруховичем / провела Наталія Влащенко, 01.05.2016] // Hard talk. LIVE – 112 Україна [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.112.ua/interview/ya-b-radyv-ukrainskomu-narodovi-maksymalno-skorystatsia-bezvizovym-rezhymom-i-masovo-vyizhdzhaty-309840.html>.
18. “Я дуже добре відчуваю мотивацію і вчинки політиків” : [інтерв’ю з Юрієм Андруховичем / провів Богдан Ославський, 22.12.2014] // ZAXID.NET [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zaxid.net/news/showNews.do?ya_duzhe_dobre_vidchuvayu_motivatsiyu_i_vchinki_politikiv&objectId=1334773.

Стаття надійшла до редколегії 01.12.2016

Прийнята до друку 06.12.2016

YURIY ANDRUHOVYCH STYLE AS A COLUMNIST ON THE RADIO AND TV

Iryna Vashchuk

*Transcarpathian National University named after V. Stefaniuk,
Shevchenko Str., 57, 76018, Ivano -Frankivsk, Ukraine*

This article analyzes the texts of author's column of Y. Andrukhovych. It was found that texts written by the author for the related events and phenomena that are relevant and important to the Ukrainian people. It was found that the texts written by the author about events and phenomena, that is of socially meaningful for the Ukrainian people. The texts are written mostly in the form of an essay, include the relevance, efficiency, impact on public consciousness.

For texts characteristic linear, cyclical and fragmented types of composition structures. The texts contain following means and methods of impact on the reader as a dialogue, repetition, dismemberment opinions, polysyndeton, pause, etc. Typical features of the column of author - autobiographical, intertextuality, emotion and widespread use artistic means.

In the article the subject of copyright speakers Yuri Andrukhovych covers a wide range of relevant and socially significant event for the Ukrainian people, challenges and trends - from the state in the sphere of culture, life, everyday aspects to the complex system of international relations, the Russian occupation of Crimea and aggression in eastern Ukraine in print and electronic media.

Personalized copyrighted material distinguish distinct social such features as relevance, topicality, efficiency, "statist thinking" and a direct impact on public consciousness like.

In article we can see a general, for the writer's works features strong play with text as the main features of postcolonial literature. And how he use of artistic means, adjectives, metaphors, comparisons, phraseology, vocabulary vernacular.

Key words: author's column, methods of influence, essays, media, composition, media space.